

**ΑΞΥΡΙΣΤΑ
ΠΙΓΟΥΝΙΑ**
Γιάννη
Τσίρου
&
ΠΟΙΟΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ
ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Χρύσας
Σπηλιώτη

23 / 24 / 25
Ιανουαρίου
2014

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Με το έργο «Τό Πέναλτυ» του Γιώργου Παλούμπη ανοίξαμε το 2009 μια καινούργια περίοδο στην πορεία της ομάδας μας: την παρουσίαση έργων του ρεπερτορίου του ελληνικού θεάτρου της σημερινής εποχής. Συνεχίσαμε με το έργο «Εχθροί εξ αίματος» του γνωστού καλλιτέχνη των Κόμικς Αρκά το 2010, τους «Ντεσπεράντος» του Γιώργου Ηλιόπουλου το 2011, και τα μονόπρακτα «Ντέστιν» και «Λουλούδια στην Κυρία» του Άκη Δήμου το 2012.

Η επαφή μας αυτή με τους νέους και σύγχρονους Έλληνες θεατρικούς συγγραφείς μας έφερε σε ένα καινούργιο θεατρικό κόσμο που διαμορφωνόταν στην Ελλάδα όσο εμείς μετά την ίδρυση της ομάδας μας 30 χρόνια πριν συνεχίζαμε πιστοί τον θεατρικό μας 'ερασιτεχνισμό' με την ελληνική δραματουργία.

Η αναζήτηση νέων έργων που να ταιριάζουν στο δυναμικό και την παράδοση της ομάδας μας μάς έφερε στα έργα δυο συγγραφέων που έκαναν αισθητή την παρουσία τους στις ελληνικές σκηνές και όχι μόνο. Πρόκειται για τα «Αξύριστα πιγούνια» του Γιάννη Τσίρου και το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική» της Χρύσας Σπηλιώτη. Ο λόγος που τα έργα αυτά τράβηξαν το ενδιαφέρον μας, πέρα απο την εξαιρετική τους θεατρική δομή και την επιτυχία που είχαν στην Ελλάδα, ήταν ότι αναφέρονταν το πρώτο στην αντρική και το δεύτερο στην γυναικεία θεώρηση των πραγμάτων, συμπληρώνοντας κατά κάποιο τρόπο τη θεματολογία των μονόπρακτων του Άκη Δήμου που ανεβάσαμε τον Μάρτιο του 2012. Αν και τελείως διαφορετικά, τόσο με τα έργα του Άκη Δήμου όσο και μεταξύ τους, και τα δύο αυτά έργα περνούν απο το μικροσκόπιο ανθρώπινες σχέσεις, μεταξύ αντρών, μεταξύ γυναικών και σχέσεις των δύο φύλων, με ένα τρόπο που αναγκάζει τον θεατή να δει τις δικές του καθημερινές σκέψεις ίσως και πράξεις από άλλο πρίσμα.

Ο Γιάννης Τσίρος, με τα «Αξύριστα πιγούνια» μας μεταφέρει σε μια σκληρή εκδοχή της σημερινής Ελληνικής κοινωνίας, ένα σκληρό κόσμο όπου - αν και δύσκολα μπορεί να συναντήσει κανείς στην πραγματική ζωή- δοκιμάζονται οι σχέσεις τριών ανδρών, γύρω απο το σώμα ζωντανό και νεκρό, μιας γυναίκας, μιας 'ξένης' γυναίκας.

Η Χρύσα Σπηλιώτη απο την άλλη με το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική» φέρνει στην επιφάνεια τον κόσμο των γυναικών όπως τον αντιπροσωπεύουν δύο εξαδέλφες. Μεγαλώνουν στο ίδιο περιβάλλον, ενηλικιώνονται στο ίδιο περιβάλλον, σχετίζονται, αγαπούν τον ίδιο άντρα του περιβάλλοντος τους, η καθεμία με τη διαφορετική ευαισθησία και ιδιοσυγκρασία της και προδίδονται απ' αυτόν αλλά παραμένουν 'γυναίκες' σε ένα σκληρό, ανταγωνιστικό κόσμο, έως ότου αφήνουν τη θέση τους στη νέα γενιά των γυναικών που παρά τις νέες συνθήκες που δημιουργούνται με την κοινωνική εξέλιξη θα γνωρίσουν παρόμοιες εμπειρίες.

Ίσως αυτή τη φορά να ξεπεράσαμε τις δυνάμεις μας. Όμως η προσπάθεια και η εμπειρία άξιζε για μας τον κόπο. Ελπίζουμε να αξίζει λίγο και για σας.

Η ομάδα

«ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ»

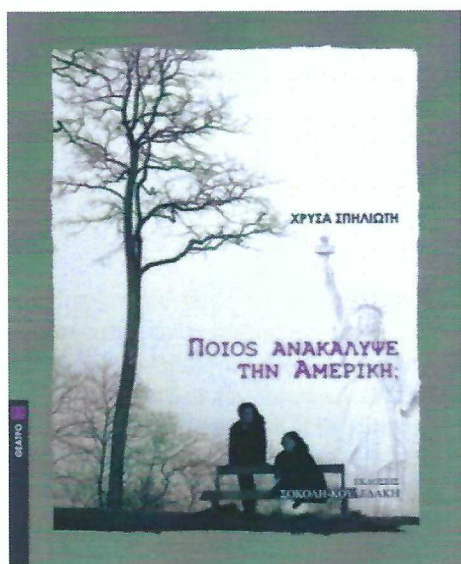
Το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;» είναι το πρώτο έργο της Χρύσας Σπηλιώτη.

Για πρώτη φορά παίχτηκε στο θέατρο «Αμόρε» το 1997 σε σκηνοθεσία Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου, με πρωταγωνίστριες τη συγγραφέα και την Αννέτα Παπαθανασίου, και στη συνέχεια ανέβηκε σε πολλές άλλες παραγωγές.

Έχει παιχτεί σχεδόν σε όλη την Ελλάδα, αλλά και την Κύπρο, τη Νέα Υόρκη και την Κροατία όπου μάλιστα εκπροσώπησε την Ελλάδα το 2004 στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου.

Έχει μεταφραστεί σε έξι γλώσσες. (Αγγλικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Πολωνικά, Πορτογαλικά, Κροατικά). Στα Πολωνικά μάλιστα έχει εκδοθεί σε μετάφραση της Ewa Sziler, γνωστής συγγραφέως και μεταφράστριας ελληνικών φιλολογικών έργων στην επίτομη ανθολογία ελληνικών κειμένων «Z Parnasu i Olimpu»

Τελευταία επαγγελματική παρουσίαση του «Ποιος Ανακάλυψε την Αμερική;» καταγράφεται τον χειμώνα του 2013 (Οκτώβριο-Νοέμβριο) στον πολυχώρο VAULT Μελενίκου 26 (Ιερά οδός), στον Βοτανικό σε σκηνοθεσία Κατερίνας Πολυχρονοπούλου, με τις Βίβιαν Κοντομάρη και Νατάσα Μαρματάκη.

ΧΡΥΣΑ ΣΠΗΛΙΩΤΗ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου, παρακολούθησε μαθήματα αυτοσχεδιασμού στη Γαλλία και εργάστηκε για πολλά χρόνια σαν ηθοποιός. Υπήρξε απ' τα βασικά στελέχη του «Ανοιχτού Θεάτρου» του Γιώργου Μιχαηλίδη και του «Θεάτρου της Άνοιξης», ενώ συνεργάστηκε και με το «Θέατρο του Νότου», το «Θέατρο της οδού Κεφαλληνίας», το «Εθνικό Θέατρο», την «Ελεύθερη σκηνή» και πολλά άλλα. Ως ηθοποιός συμμετείχε σε αρκετές τηλεοπτικές σειρές και κινηματογραφικές ταινίες όπως η ταινία του Δημήτρη Ινδάρη «Ο τσαλαπτερινός του Γουαιόμινγκ» που βραβεύτηκε με το βραβείο καλύτερης ταινίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης το 1995, ενώ έχει διδάξει υποκριτική στη Δραματική Σχολή του Διομήδη Φωτιάδη.

Απ' το 1997 στράφηκε κυρίως στη συγγραφή θεατρικών κειμένων. Το πρώτο της θεατρικό έργο «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;» παίχτηκε στο θέατρο «Αμόρε» και στη συνέχεια ανέβηκε σε πολλές άλλες παραγωγές στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Άλλα έργα της που έχουν παιχτεί στην Ελλάδα και κάποια στο εξωτερικό (Ν.Υόρκη, Λονδίνο, Κροατία, Ολλανδία) είναι «Σκοτσέζικο Ντους», «Αγκά-σφι και φί», «Με διαφορά στήθους», «Φωτιά και Νερό», «Ποιος κοιμάται απόψε;», «Το μάτι της Τίγρης». Τα έργα της κυκλοφορούν απ' τις εκδόσεις «Δωδώνη», «Καστανιώτης», «Σοκόλης-Κουλεδάκης», ενώ η συλλογή διηγημάτων της «Χαμένο δίκιο» απ' τις εκδόσεις «Κέδρος».

Η ίδια έχει παίξει ως ηθοποιός σε έργα της, όπως το «Ποιος ανακάλυψε την Αμερική;» ενώ έχει σκηνοθετήσει και ορισμένα από αυτά, όπως «Αγκά...σφι και φι» σε δύο διαφορετικές παραστάσεις (ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας και Αθήνα Altera Pars) και το «Ποιος κοιμάται απόψε;» στο 104 κέντρο Λόγου και Τέχνης.

Έχει διατελέσει γενική γραμματέας του Ελληνικού Κέντρου του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου της UNESCO, του οποίου και παραμένει μέλος του Δ.Σ.

Έχει πολύχρονη παιδαγωγική εμπειρία. Στα πλαίσια αυτά έχει διδάξει θεατρικό παιχνίδι σε νηπιαγωγεία και δημοτικά σχολεία και παρουσίαζε επί τρία χρόνια το καθημερινό τηλεοπτικό νηπιαγωγείο της ΕΡΤ «Γύρω γύρω όλοι» γράφοντας παράλληλα τα κείμενα των εκπομπών. Έγραψε επίσης και παρουσίασε στην ΕΡΤ σε συνεργασία με την Αννέτα Παπαθανασίου και την Ολυμπία Μπασκλαβάνη την παιδική σειρά «Φώτα παρακαλώ» καθώς και την παιδική σειρά της ΕΡΤ «Μπουρμπουλήθρες», το παιδικό θεατρικό έργο «Στη χώρα του Καρνάβαλου», παραμύθια για την ραδιοφωνική σειρά του 2ου προγράμματος της ΕΡΤ «...Και όνειρα γλυκά», και την ραδιοφωνική σειρά «Χίλιες νύχτες κι ένας Νασρεντίν» που παρουσιαζόταν για τρία χρόνια από την ελληνική ραδιοφωνία.

Σαν σεναριογράφος υπέγραψε επίσης το σενάριο του τηλεοπτικού σήριαλ για ενήλικους «Την κατάλληλη στιγμή» που προβλήθηκε στην ΕΡΤ και παρήγαγε άλλες ραδιοφωνικές εκπομπές για ενήλικους, όπως «Αρχικά χαραγμένα στο θρανίο και τη μνήμη μας (ΕΡΤ), «Πέντε επί πέντε» (Μελωδία).

Μακροχρόνια είναι και η εμπειρία της στην παράδοση σεμιναρίων θεατρικής γραφής στο «Θέατρο των Αλλαγών», στο Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου, στο Σύλλογο θεατρολόγων του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου (ΘΟΚ) και στο «Ανοιχτό Θέατρο» της Λευκωσίας. Στο ΘΟΚ ιδιαίτερα έχει εκπαιδεύσει τα μέλη της επιτροπής αξιολόγησης των θεατρικών έργων που υποβάλλονται στον κρατικό διαγωνισμό, στο πώς να καθοδηγούν τους συγγραφείς να ολοκληρώσουν έργα τους που βρίσκονται σε εξέλιξη.

Σπουδαστές των σεμιναρίων της έχουν παρουσιάσει τα έργα τους σε σκηνές τόσο της Αθήνας όσο και της Λευκωσίας.

Την περίοδο 2013-2014 συνεργάζεται με το Χώρο Τέχνης "Ιδιόμελο" με ένα σεμιναριακό τετράπτυχο:

Θέατρο για παιδιά με

α) θεατρικό παιχνίδι για παιδιά προσχολικής ηλικίας και

β) θεατρικό παιχνίδι για παιδιά σχολικής ηλικίας και

Σεμινάρια θεατρικής γραφής με

α) 3μηνο σεμινάριο ομαδικού θεατρικού έργου και β)

σεμινάριο ατομικού θεατρικού έργου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΣ ΣΠΗΛΙΩΤΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΟ

«ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ»

δημοσιεύτηκε στις 26/10/2009

στο διαδίκτυο: e-go.gr

Από τις πιο διακριτικές -αλλά ταυτόχρονα με εξαιρετική δυναμική- παρουσίες στον καλλιτεχνικό χώρο, η Χρύσα Σπηλιώτη δηλώνει παρούσα φέτος στα θεατρικά μας πράγματα με το έργο της "Ποιος ανακάλυψε την Αμερική", που κάνει πρεμιέρα στις 28 Οκτωβρίου στο θέατρο ΡΑΓΕΣ στο Γκάζι μετά από πολλά ανεβάσματά του στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ηρωίδες του έργου, που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το 1997 στο θέατρο "ΑΜΟΡΕ", η Καίτη και η Λίζα που ανακαλύπτουν τη ζωή, ζητώντας να πραγματώσουν τα δικά τους όνειρα. Διαφορετικές σαν τις δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, επιλέγουν διαμετρικά αντίθετη στάση ζωής. Η ηθοποιός και συγγραφέας μας μιλά για το έργο αλλά και διατυπώνει τις απόψεις της για το σύγχρονο θεατρικό τοπίο.

Ποια ήταν η έμπνευση σας για το έργο;

Για να είμαι ειλικρινής, η έμπνευση προήλθε από μια προσωπική κρίση στη ζωή και την καλλιτεχνική δημιουργία. Μετά από ένα καλλιτεχνικό στόμωμα, αποφάσισα να γράψω για πρώτη φορά θέατρο και να βάλω όλο το πρόβλημά μου μέσα σε μια ιστορία που δεν ήταν βέβαια η δική μου.

Το πρόβλημα και το ερώτημά μου συνοψιζόταν στο εξής. Πόσο μας καθορίζουν στη ζωή οι πρώτες οικογενειακές εγγραφές; Πόσο τα προβλήματα των δικών μας γίνονται και δικά μας διαιωνίζοντας την οικογενειακή παράδοση; Πόσες ανωτερότητες και κατωτερότητες, βεβαιότητες, ανασφάλειες, κόμπλεξ είναι απλώς δανεικά και χρειάζεται ν' αντιληφθούμε και να αποποιηθούμε για να υπογράψουμε με το δικό μας χέρι τη ζωή; Νομίζω πως η συγκεκριμένη ανακάλυψη της Αμερικής, είναι περισσότερο η εξερεύνηση της προσωπικής άγνωστης εσωτερικής ηπείρου και λιγότερο ένας ύμνος στη γυναικεία φιλία.

Θεωρείτε ότι κάθε γυναίκα είναι λίγο Λίζα και λίγο Καίτη; Από τη μια δυναμική και διεκδικητική και από την άλλη ευαίσθητη και συνεσταλμένη;

Όχι, δεν πιστεύω βέβαια ότι όλες οι γυναίκες είναι Λίζα ή Καίτη, υπάρχει μια τεράστια γκάμα προσωπικοτήτων, εγώ πήρα δυο ακραία αντίθετες περιπτώσεις που ταίριαζαν σ' όσα ήθελα να υπαινιχθώ μέσα απ' αυτή την ιστορία.

Πολλές φορές άλλωστε έχω σκεφτεί πως η Λίζα είναι το alter ego της Καίτης και το ανάποδο, με την έννοια ότι κάθε γυναίκα μπορεί να κρύβει μέσα της πολύ αντίθετες τάσεις, να είναι τόσο ανασφαλής όσο και διεκδικητική ταυτόχρονα, παντρεύοντας πολλές εσωτερικές συγκρούσεις, κάτι που συμβαίνει πολύ συχνά σε όλους μας.

Το έργο είναι η αποθέωση της γυναικείας φιλίας. Πόσο νομίζετε ότι οι φίλοι καθορίζουν τη ζωή μας, ειδικά των γυναικών;

Προσωπικά πιστεύω πολύ στη φιλία είτε γυναικεία είτε

ανδρική, δεν τα διαχωρίζω, στηρίζομαι στις φίλίες, δεν θα μπορούσα να ζήσω τη ζωή μου μοιράζοντάς την μόνο με ένα σύντροφο, τη μοιράζομαι εξίσου με κάποιους φίλους. Και ναι, μας καθορίζουν οι σχέσεις μας. Αντίθετα μ' αυτό που λέγεται ότι γεννιόμαστε και πεθαίνουμε μόνοι μας, εγώ λέω πως γεννιόμαστε και πεθαίνουμε με παρέα, σημασία έχει λοιπόν να είναι καλή και με επιλογή αυτή η παρέα.

Ποιοί είναι οι λόγοι που το έργο συνεχίζει να παίζεται σε πολλές σκηνές, 13 χρόνια μετά τη γραφή του;

Δεν ξέρω να σας πω ακριβώς γιατί παίζεται αυτό το έργο κάθε χρόνο κάπου, συνήθως με πολλή επιτυχία. Μπορώ να σας πω τι νιώθω όταν είμαι θεατής σε κάποιες καίριες παραστάσεις του έργου. Πως δεν με έχουν κοροϊδέψει. Και πως δίνει πρωτίστως τη δυνατότητα σε δυο γυναίκες να κάνουν δυο ισότιμα ρεσιτάλ ηθοποιίας. Πιστέψτε με έχω δει εξαιρετικές ερμηνείες κατά καιρούς.

Ποια η γνώμη σας για το σύγχρονο θεατρικό τοπίο στην Ελλάδα εν μέσω οικονομικής κρίσης.

Δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει φέτος ο κόσμος στη μεγαλύτερη πληθώρα παραστάσεων όλων των τελευταίων χρόνων. Παρατηρώ πως όλοι οι παραγωγοί και θεατρώνες υιοθέτησαν μια επιθετική πολιτική, πολλαπλασιάζοντας τις παραγωγές τους. Τι να πω σε καλό να βγει...απ' την άλλη βέβαια σε μια πιο ψύχραιμη ματιά θα μπορούσε να πει κάποιος πως η καταναλωτική μανία έχει αδράξει και τον χώρο της τέχνης.

Ετοιμάζετε κάποιο καινούριο θεατρικό; Τι να περιμένουμε από εσάς στο άμεσο μέλλον;

Ναι ετοιμάζω από καιρό κάποιο θεατρικό έργο αλλά είναι ακόμα στα σκαριά. Στην ερώτησή σας "τι να περιμένετε από μένα στο άμεσο μέλλον", θα σας απαντούσα "Τίποτα". Και δεν το λέω καθόλου ειρωνικά. Απλώς προσπαθώ μ' αυτό να απεξαρτηθώ απ' την ανάγκη του να παρουσιάζουμε συνεχώς κάτι καινούργιο. Ας σιωπήσουμε και λίγο προκειμένου να ωριμάσουν τα πράγματα μέσα μας, ώστε να μιλάμε όταν έχουμε κάτι όντως να πούμε.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ «ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ» ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΥΣΑ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

δημοσιεύτηκε στις 2/11/2013

στο διαδίκτυο: www.mediasoup.gr

Εδώ και έναν χρόνο, όταν θέλω να ρίξω κεραυνούς στις φοβίες μου, σκέφτομαι τη διαδρομή του ανθρώπου πάνω στη γη σαν μια πράξη σε άμεση σχέση με το νοητικό βαρίδι του καθένα. Δεν υπάρχει κατεβατό οδηγιών μοιρασμένο στην ανθρωπότητα, ούτε κουμαντάρουν άστρα και θεοί το υλικό και το άυλο μέρος της διαδρομής. Εμείς, οι συγκεκριμένοι, με τα συγκεκριμένα ονόματα και μάτια, εμείς και μόνο εμείς επιλέγουμε αν θα μισοφωτιστεί ή θα 'χει μόνιμο χορηγό τον ήλιο η ζωή μας. Η ζωή μας, όχι η ζωούλα μας.

Η παράσταση "Ποιος ανακάλυψε την Αμερική" που παρακολούθησα χθες λειτούργησε σαν συνέχεια μιας κουβέντας που είχα με την Α., όταν ένα βράδυ κλαίγαμε από

στιγμιαίο τρόπο μήπως τελικά "αυτά που ήταν να γίνουν δεν έγιναν ποτέ...". Το κείμενο της Χρύσας Σπηλιώτη διαθέτει όλες τις ψηφίδες από τις οποίες συγκροτείται ένα κάδρο ζωής πλήρες και στο φως και στο σκοτάδι. Γι' αυτό είναι πολυμεταφρασμένο, γι' αυτό και παίζεται με τόση συχνότητα.

Δύο κορίτσια, η Κάιτη και η Λίζα, ξαδέρφες και μεγαλωμένες παρέα ξετυλίζουν τις ιστορίες τους από τα 8 πολύχρωμα, ανυποψίαστα χρόνια τους μέχρι τα 88. Μέχρι τότε που το σώμα γίνεται ένα ακανόνιστο κουβαράκι και το μυαλό ξαναγυρνάει στις πρώτες μέρες της ζωής, χωρίς τη λογική της ενηλικίωσης και τον ανοιχτό ορίζοντα του πολύ μακρινού μέλλοντος.

Αδιευκρίνιστες σχέσεις με τις μαμάδες, η μια ανασφαλής και χαμηλόφωνη, η άλλη βουτηγμένη στην υπερβολή και τον αυτοθαυμασμό. Οι ζωές τους έχουν τις γραμμές του σχήματός τους. Ευθείες, αδιόρατες, καμπυλόγραμμες και αποχρωματισμένες. Είναι όμως αυτό στην ουσία; Είναι ευτυχισμένες; Είναι ζήτημα χρόνου και ανάγκης να γυρίσουν όλα τούμπα;

27 καλοσκηνοθετημένα στιγμιότυπα εσωκλείουν όλη τους τη ζωή. Το συναίσθημα παντού και πάντα. Χωρίς λογοκρισία. Άλλοτε αθόρυβο, άλλοτε κραυγαλέο. Γιατί όλα τα σημαντικά στη ζωή μας έχουν στην επικεφαλίδα τους και μια κραυγή.

ΑΞΥΡΙΣΤΑ ΠΙΓΟΥΝΙΑ

Η πρώτη παράσταση του έργου του Γιάννη Τσίρου «Αξύριστα πιγούνια» που τιμήθηκε με το Α΄ βραβείο νέου συγγραφέα το 2004 από το ΥΠΠΟ δόθηκε στο θέατρο «Πόρτα» (Μεσογείων 59) το 2006 σε σκηνοθεσία Θανάση Παπαγεωργίου και σκηνικά - κοστούμια Λέας Κούση. Ήταν συμπαραγωγή της «Στοάς» με τον Ιεροκλή Μιχαηλίδη και στην παράσταση πρωταγωνίστησαν ο ίδιος ο Ιεροκλής Μιχαηλίδης, ο Γεράσιμος Σκιαδαρέσης, ο Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος και η Λαμπρινή Αγγελίδου.

Θέμα του έργου, ο τρόπος που λειτουργεί το αρσενικό όταν συναντηθεί με το θηλυκό. Ο συγγραφέας, ασκώντας κριτική στην ερωτική διαγωγή του ανδρικού φύλου, διατηρεί την ελπίδα πως κάτι θα αλλάξει κάποτε και θα βρεθεί μια γέφυρα ανάμεσα στα δύο φύλα, ενός ασθενούς «ισχυρού» που εξαρτάται απόλυτα από τη δύναμη ενός ισχυρού «ασθενούς»

«Σπάνια, άντρας συγγραφέας κάνει τόσο αυστηρή κριτική στην ερωτική διαγωγή του ανδρικού φύλου. Ο Γιάννης Τσίρος προσπαθεί μέσα από το έργο του να ερευνήσει την αντρική ματιά και τον τρόπο που λειτουργεί το αρσενικό όταν συναντηθεί με το θηλυκό», σημειώνει ο Θ. Παπαγεωργίου.

Το έργο έχει μεταφραστεί και στα καταλανικά από τον μεταφραστή Δημήτρη Ψαρά σε συνεργασία με τους Καταλανούς μεταφραστές Joaquim Gestí και Montserrat Franquesa.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΙΡΟΣ

Ο Γιάννης Τσίρος γεννήθηκε στο νομό Μεσσηνίας και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε σχέδιο, φωτογραφία και μουσική. Στο διάστημα 1991-1993 παρακολούθησε μαθήματα στο τμήμα θεατρολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Επαγγελματικά ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφική φωτογραφία, τη μουσική, το σχεδιασμό και την κατασκευή κοσμημάτων, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Από το 1990 ασχολείται με τη συγγραφή κινηματογραφικών σεναρίων και θεατρικών έργων.

Εργογραφία και διακρίσεις:

Οι τούρτες του μίσους (ταινία μικρού μήκους, σκηνοθεσία Δημήτρη Κιτσικιούδη με την Πέμη Ζούννη, παραγωγή ΕΡΤ ΑΕ, 2000)

Το φως που σβήνει (ταινία μεγάλου μήκους, με συνεργασία συγγραφέας, σκηνοθεσία Βασίλη Ντούρου) Διακρίσεις: 1ο βραβείο καλύτερης ξένης ταινίας στο διεθνές φεστιβάλ Λέτσε (Ιταλίας) το 2001/ 1ο βραβείο ποιητικής ταινίας στο διεθνές φεστιβάλ Μόσχας (2002)/ 1ο βραβείο καλύτερης ταινίας στο διεθνές φεστιβάλ Καΐρου (2002)/ βραβείο κοινού στο μεσογειακό φεστιβάλ Κολονίας (2002)

Ποιος σκοτώνει τα παιδιά (θεατρικό)

Ο μετρητής (τηλεταινία, σκηνοθεσία Ανδρέα Αντωνιάδη, από μεταφορά του ομώνυμου διηγήματος του Τίτου Πατρίκιου, με συνεργασία συγγραφέας, 2000)

Διονύσιος Σολωμός (ταινία μεγάλου μήκους – μη ολοκληρωμένη παραγωγή)

Οι άντρες δεν κλαίνε (ταινία μικρού μήκους, σκηνοθεσία Κυριάκου Χατζημιχαηλίδη, 2002)

Ηφαίστειο (ταινία μικρού μήκους, σκηνοθεσία Αρης Φατούρος, 2003)

Αξύριστα πιγούνια (θεατρικό) Διάκριση: Α΄ κρατικό βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου θεατρικού συγγραφέα στο θεατρικό διαγωνισμό του Υπουργείου Πολιτισμού το 2004. Πρώτη παράσταση Θέατρο Πόρτα, σκηνοθεσία Θανάση Παπαγεωργίου, 2006-Εκδόσεις «Κέδρος» 2009.

Press (θεατρικό)

Το βουνό μπροστά (ταινία μεγάλου μήκους, σκηνοθεσία Βασίλη Ντούρου, 2008) Διάκριση: 3ο βραβείο καλύτερης ταινίας στο φεστιβάλ Μόσχας το 2010

Τα μάτια τέσσερα (θεατρικό) Διάκριση: βραβείο Δραματουργίας Κάρολος Κουν 2010, Θέατρο Τέχνης, Σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Αρβανιτάκη-Εκδόσεις «Κέδρος» 2009

Απνοια (ταινία μεγάλου μήκους, σκηνοθεσία Αρη Μπαλαφούκα) Διακρίσεις: βραβείο της Διεθνούς Ένωσης Κριτικών (FIPRESCI) και βραβείο κοινού στο 51ο φεστιβάλ

30 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΘΕΑΤΡΙΚΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ATELIER
THÉÂTRALE
GREC

Το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι (Atelier Théâtral Grec), ιδρύθηκε τον Φεβρουάριο του 1984 από μια ομάδα νέων υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων, και τον Ιούνιο του 1985 έδωσε την πρώτη του παράσταση με ένα άπαιχτο έργο του Γιώργου Σκούρτη, "Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης". Ήταν μια εποχή τελείως διαφορετική από τη σημερινή: οι Βρυξέλλες τότε δεν ήταν ακόμη η έντονα κοσμοπολίτικη πρωτεύουσα της Ευρώπης που είναι σήμερα, η Ελλάδα βρισκόταν σχετικά μακριά χωρίς τις δυνατότητες επικοινωνίας που προσφέρει η τεχνολογική ανάπτυξη και οι πολιτιστικές δραστηριότητες για να γεφυρώσουν αυτή την απόσταση ήταν σχετικά περιορισμένες.

Το Ελληνικό Θεατρικό Εργαστήρι λοιπόν λειτούργησε αρχικά ως συνδετικός κρίκος μεταξύ των Βρυξελλών και του θεατρικού πλούτου της Ελλάδας. Στα 30 χρόνια που πέρασαν η θεατρική αυτή ομάδα με συνέπεια και συνέχεια παρουσίασε πολλά έργα του Ελληνικού θεατρικού ρεπερτορίου καλύπτοντας όλο το εύρος του, από το αρχαίο έως το σύγχρονο, διασκεδάζοντας και όχι μόνο μικρούς και μεγάλους θεατές των Βρυξελλών.

Θεωρούμε ότι η πολυετής και συνεχής παρουσία της ομάδας μας αξίζει να γιορτασθεί με ξεχωριστό τρόπο. Κατά τη διάρκεια λοιπόν του 2014 και 2015 που σηματοδοτούν τα 30 χρόνια από την ίδρυση και την πρώτη παράσταση της ομάδας αντίστοιχα, προγραμματίζουμε ορισμένες εκδηλώσεις πέραν των θεατρικών παραστάσεων, όπως ομιλίες και συζητήσεις για το θέατρο, αφιερωμένες στην συνολική προσφορά του Ελληνικού Θεατρικού Εργαστηρίου στη θεατρική και γενικότερα στην πολιτιστική ζωή των Βρυξελλών. Η συμμετοχή σας θα μάς ευχαριστήσει ιδιαίτερα.

Η ομάδα

Θεσσαλονίκης 2010

Σχέσεις Οργής (Θεατρικό σε διασκευή έργου της Φρίντας Μπιούμπι με την Άννα Βαγενά, και σκηνοθεσία Άννας Βαγενά, 2011-2012, Θέατρο Μεταξουργείο)

Αόρατη Όλγα (Θεατρικό – ανάθεση Εθνικού Θεάτρου, σκηνοθεσία Γιώργου Παλούμπη, 2013)

Ο εχθρός μου (ταινία μεγάλου μήκους σκηνοθεσία Γιώργου Τσεμπερόπουλου, παγκόσμια πρεμιέρα στο φεστιβάλ του Μοντρεάλ, Σεπτέμβριος 2013 και συμμετοχή στο 57ο φεστιβάλ Λονδίνου, Οκτώβριος 2013)

Ελεύθερα ύδατα (Θεατρικό για εφήβους - παραγωγή Ιδρύματος Γραμμάτων και Τεχνών, σκηνοθεσία Σοφία Βγενοπούλου, 2012-2013)

Άγριος Σπόρος (Θεατρικό, σε σκηνοθεσία του Τσέζαρις Γκραουζίνις, Αριστοτέλειον στη Θεσσαλονίκη, πρεμιέρα Πέμπτη 13 Δεκεμβρίου 2013)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΟΥ ΣΤΗΝ ΙΛΕΑΝΑ ΔΗΜΑΔΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΒΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ «ΑΞΥΡΙΣΤΑ ΠΙΓΟΥΝΙΑ»

στο θέατρο Πόρτα το 2006, «Αθηνόραμα», 2/7/2006

Ας γνωριστούμε με μια ερώτηση-κλισέ: ο συγγραφέας γεννιέται ή γίνεται;

Κάθε άνθρωπος μπορεί να γίνει συγγραφέας. Το πιστεύω αυτό. Αυτό όμως που δεν μπορεί ο καθένας ν' αντέξει είναι η επίπονη διαδικασία απομόνωσης που η συγγραφή απαιτεί το ότι τελικά γίνεσαι ένα αγρίμι κλεισμένο σ' ένα δωμάτιο. Τι θα συνέβαινε αν ξαφνικά άρχιζαν να γράφουν όλα αυτά τα δισεκατομμύρια ανθρώπων που κατοικούν στον πλανήτη; Α, είμαι πολύ περίεργος! Πιθανότατα θα ανέτρεπαν αυτό που αποκαλούμε «συγγραφική τέχνη» και θα ξεπηδούσαν νέες, πρωτόγνωρες μορφές λογοτεχνίας που ούτε καν τις φανταζόμαστε. Πώς στο «Σφαίρες πάνω από το Μπρόντγουεϊ» του Γούντι Άλεν ένας μαφιόζος έλκεται από το θέατρο κι αρχικά να γράφει έργα; Ίσως τελικά τους μεγαλύτερους συγγραφείς να μην τους γνωρίσουμε ποτέ...

Ανατρέχοντας στο βιογραφικό σας, παρατηρεί κανείς πως έχετε ασχοληθεί επαγγελματικά με τη δημοσιογραφική φωτογραφία, το ραδιόφωνο, το σχεδιασμό κοσμημάτων, τη μουσική, τη στιχογραφία, τη θεατρολογία, το κινηματογραφικό σενάριο...

Κι αυτά δεν είναι ούτε το ένα εκατοστό αυτών με τα οποία έχω κατά καιρούς καταπιαστεί! Αναμετρήθηκα στη ζωή μου με ένα πλήθος ασχολιών. Κάπου στα μέσα της δεκαετίας του '80 άρχισα και τις πρώτες μου απόπειρες να γράψω για το θέατρο. Το ότι τώρα παίζονται τα «Αξύριστα Πιγούνια» το αντιμετωπίζω σαν ένα μέρος μιας πορείας, κατά τη διάρκεια της οποίας πολύ συχνά έχανα την πίστη στον εαυτό μου δεν είχα όμως και κάτι καλύτερο να κάνω, οπότε συνέχιζα να γράφω!

Πώς επιβιώνει λοιπόν ένας Έλληνας συγγραφέας; Δύσκολα! Αν δινόταν συχνότερα η ευκαιρία στους νέους Έλληνες συγγραφείς να παρουσιάσουν τα έργα τους, τότε -σας το εγγυώμαι- θα γίνονταν καλύτεροι. Το να γράφεις για το συρτάρι σου είναι βαθιά τραγικό, κάτι σαν ατελέσφορος έρωτας. Ακόμη όμως κι όταν τα έργα τους ανεβαίνουν, οι αναγνώσεις τους είναι συνήθως «βιαστικές», ίσως να φταίει το ότι κανείς δεν γίνεται προφήτης στον τόπο του. Όχι ότι πιστεύω πως υπάρχουν προφήτες, τρόπος του λέγειν. Απλώς διερωτάται κανείς: «Έχουν υπάρξει τόσοι μεγάλοι συγγραφείς στην ιστορία της ανθρωπότητας. Εγώ τώρα τι θέλω και γράφω;». Είναι όμως σαν να λες «έχουν υπάρξει τόσοι άνθρωποι στον κόσμο. Τι νόημα έχει η δική μου ύπαρξη ή γιατί να φέρω ένα παιδί στον κόσμο;» Οπότε συνεχίζεις να γράφεις...

Τι σημαίνει για εσάς η βράβευση του Υπουργείου Πολιτισμού;

Τη χάρηκα και τη γιόρτασα για λίγες μέρες. Η βράβευση όμως ξεχνιέται. Είναι μεγάλη η αγωνία και η αβεβαιότητα για το πώς θα «πατήσει» πάνω στη σκηνή αυτό που έχω γράψει φανταστείτε ότι κατά τη διάρκεια των προβών των «Αξύριστων Πιγουνιών» ξεκίνησα να γράφω το επόμενο

θεατρικό μου έργο μήπως και ξεφύγω... Τα πιο σημαντικά εξάλλου είναι όσα έχουν συντελεστεί πριν από τη στιγμή της βράβευσης, όπως και όσα θ' ακολουθήσουν. Γενικότερα, τα γεγονότα καθαυτά δεν με ενδιαφέρουν τόσο όσο οι συνέπειές τους. Όσα έπονται. Εκεί στέκομαι εκστατικά.

Όπως δηλαδή στο έργο σας, όπου παρακολουθούμε τις συνέπειες της συνάντησης τριών ανδρών με μια μετανάστρια. Αλήθεια, κοιτώντας πίσω στις πρόσφατες εξεγέρσεις στα προάστια του Παρισιού, πιστεύετε πως θα μπορούσε να συμβεί κάτι αντίστοιχο στην Αθήνα;

Η Ιστορία είναι γεμάτη εξεγέρσεις. Όπου υπάρχει αδικία, όπου υπάρχει ευμάρεια και μαζί αναισθησία, όπου δηλαδή οι θωρακισμένες δημοκρατίες δεν έχουν δημιουργήσει τη νοοτροπία που προτρέπει τους πολίτες να συντρέχουν το διπλανό τους, τότε το ενδεχόμενο μιας εξέγερσης φαντάζει ως πιθανό, σχεδόν ως δίκαιο, ως φυσική συνέπεια.

Η πρώτη σκηνή του έργου σας διαδραματίζεται σε στριπτιζάδικο. Κι αμέσως μετά μεταφερόμαστε στον προθάλαμο ενός νεκροτομείου. Ασυνήθιστο το περιβάλλον στο οποίο τοποθετείτε το έργο σας...

Κι όμως. Τα «Αξύριστα Πιγούνια» είναι ένα απλοϊκό λαϊκό έργο, χωρίς ιδιαίτερα ευφυείς ήρωες, που όλοι τους όμως πάσχουν από κάποιου τύπου ενοχικά σύνδρομα. Και οι τρεις συχνάζουν σε στριπτιζάδικα. Μια παρένθεση εδώ: όταν φαντάζομαι τον εαυτό μου σε τέτοιους χώρους, νιώθω πως, για να το έκανα, θα σήμαινε ότι φέρω μέσα μου μια υπέρτατη δυστυχία και μια απίστευτη έλλειψη ερωτικής πληρότητας. Και οι τρεις τους λοιπόν, νοσοκόμοι βάρδιας, έχουν υπάρξει κατά κάποιον τρόπο «μνηστήρες» της νεκρής αλλοδαπής στριπτιζέζ της οποίας το γυμνό σώμα κείται μπροστά τους. Ήρθε λοιπόν η στιγμή, εν ώρα υπηρεσίας, να αναμετρηθούν με τις ευθύνες τους. Αλλά ποιες ευθύνες; Και τι είναι γυμνότερο; Η γύμνια του σώματος ή η γύμνια του βλέμματος; Το σώμα που χορεύει ή τα μάτια που το κοιτάζουν;

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ «ΑΞΥΡΙΣΤΑ ΠΙΓΟΥΝΙΑ» ΣΤΗ ΧΙΟ

«Ξύρισαν» τα... «Αξύριστα πιγούνια»

Κόντρα... ξύρισμα με χιωτικό λεπίδι υπέστη το έργο του Γιάννη Τσίρου «Αξύριστα πιγούνια» που διέγραψε ήδη έναν επιτυχημένο κύκλο παραστάσεων αρχικά στην «Πόρτα» και στη συνέχεια στη «Στοά», της οποίας είναι και παραγωγή. Κι αυτό προφανώς για να μη διαταραχθούν τα χρηστά ήθη κι ενοχληθεί η ηγεσία της τοπικής Εκκλησίας στη Χίο.

Το έργο, σε σκηνοθεσία Θανάση Παπαγεωργίου και με πρωταγωνιστές τούς Ιεροκλή Μιχαηλίδη, Γεράσιμο Σκιαδαρέση, Θανάση Δόβρη και σ' ένα πολύ μικρό ρόλο την Άννα Σκούμπικ, επρόκειτο να παρουσιαστεί στις 30, 31 Μαρτίου και την 1η Απριλίου (Κυριακή των Βαΐων) στο Ομήρειο Πολιτιστικό Κέντρο της Χίου. Πριν από λίγες μέρες οι υπεύθυνοι του Ομήρειου ζήτησαν να ματαιωθούν οι παραστάσεις γιατί «έρχεται η Μεγάλη Εβδομάδα». Κι αυτό γιατί υπάρχει ένα πεντάλεπτο... στριπτιζ στην αρχή του έργου (ο ξαφνικός θάνατος μιας αλλοδαπής στριπτιζέζ λειτουργεί

ως καταλύτης στις σχέσεις τριών αντρών αποκαλύπτοντας τον κυνισμό και την υποκρισία στη συμπεριφορά του σύγχρονου Έλληνα).

«Ποτέ δεν φαντάστηκα ότι ένα άμοιρο γυναικείο σώμα θα προσέβαλε τα χρηστά ήθη κάποιων κληρικών ή θεοσεβόμενων πολιτών. Λυπάμαι που η υποκρισία κάποιων κοινωνικών παραγόντων αντικατέστησε την υποκριτική δεινότητα των ηθοποιών της παράστασης. Μα περισσότερο λυπάμαι που η ζωή συνεχίζει να αναλώνεται στη διαμάχη για το αυτονόητο», σημειώνει σε επιστολή του ο συγγραφέας του έργου Γιάννης Τσίρος.

Από την πλευρά του, ο σκηνοθέτης Θανάσης Παπαγεωργίου αναφέρει: «Επειδή η επαρχία μάς παρακαλεί συχνά να μην την αγνοούμε ώστε να μπορεί κι εκείνη να απολαμβάνει τα πνευματικά προϊόντα της πρωτεύουσας, οφείλω να απολογηθώ επειδή αρνήθηκα να μη διαταράξω την ησυχία του νησιού κι έγινα έτσι η αιτία να τους στερήσω ένα σημαντικό νεοελληνικό έργο. Να ξέρει όμως -και γι' αυτό αισθάνομαι υπερήφανος ως Έλληνας- ότι το έκανα για να συμβάλω στην προσπάθεια της Εκκλησίας να διαφυλάξει την ηθική των παραμεθόριων περιοχών της χώρας μας από την εισβολή των ανήθικων πρωτευουσάνων και άλλων βδελυγμάτων και να υπερασπιστώ τους άγιους ποιμένες που κατηγορούνται συνέχεια για υποκρισία, ψευτιά, απάτη, σκοταδισμό και ανηθικότητα.

Φαντάζομαι, δέσποτα, ότι θα εκτιμηθεί δεόντως η πράξη μου αυτή, αφού ταυτόχρονα σας απαλλάσσει από την προσπάθεια συγκράτησης του αγανακτισμένου σας ποιμνίου που ήταν έτοιμο να μας λιντσάρει αν θα τολμούσαμε να παρουσιάσουμε τη σκηνή του στριπτιζ, και μάλιστα δύο μέρες πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα. Ελπίζω να τους συναντήσω σύντομα στο πρώτο στριπτιζάδικο του νησιού, μετά το Πάσχα βέβαια, και να τους ζητήσω και από κοντά συγγνώμη». (Ελευθεροτυπία, 12/03/2007).

Και το σχόλιο του Γ. Σαρηγιάννη στα Νέα (13.3.2007): Πρωταπριλιάτικο, κι όμως αληθινό...

Το παπαδαριό καλά κρατεί... Η «Στοά» που έχει κάνει την παραγωγή, ο συγγραφέας του έργου «Αξύριστα πιγούνια» Γιάννης Τσίρος και ο σκηνοθέτης της παράστασης Θανάσης Παπαγεωργίου καταγγέλλουν ότι οι τρεις παραστάσεις που επρόκειτο να δώσουν στη Χίο, στο Ομήρειο, στις 30, 31 Μαρτίου και 1 Απριλίου, ματαιώθηκαν γιατί δεν δέχτηκαν να λογοκρίνουν την παράσταση και να κόψουν τη σκηνή στριπτιζ με την οποία ανοίγει το έργο και που όχι απλώς είναι οργανικά δεμένη με τη συνέχεια, αλλά ουσιαστικά αποτελεί την πρωθητική δύναμή του. Το «αίτημα» το έθεσαν εμμέσως εκκλησιαστικοί κύκλοι και «τοπικοί παράγοντες» που ελέγχουν το Ομήρειο με το αιτιολογικό ότι «έρχεται Μεγάλη Εβδομάδα». Το έργο είναι από τα πιο ουσιαστικά ελληνικά που παίχτηκαν τα τελευταία χρόνια, η παράσταση εξαιρετική και για τη σκηνή αυτή ούτε κουβέντα δεν ακούστηκε από κανέναν στις δύο σεζόν που το «Αξύριστα πιγούνια» παίχτηκε στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη - ότι δήθεν είναι χυδαία. Οι άμωμοι, προφανώς, «εκκλησιαστικοί κύκλοι» της Χίου όμως δεν τα σηκώνουν αυτά. Ο Θανάσης Παπαγεωργίου, κατόπιν αυτού, δηκτικά τονίζει σε επιστολή

του ότι αποφάσισε τη ματαίωση για να συμβάλει «στην προσπάθεια της Εκκλησίας να διαφυλάξει την ηθική των παραμεθόριων περιοχών της χώρας μας από την εισβολή των ανήθικων πρωτευουσίων και άλλων βδελυγμάτων» και για να υπερασπιστεί «τους Αγίους Ποιμένες που κατηγορούνται συνέχεια για υποκρισία, ψευτιά, απάτη, σκοταδισμό και ανηθικότητα». Ενώ ο συγγραφέας Γιάννης Τσίρος γράφει: «Περισσότερο λυπάμαι που η ζωή συνεχίζει να αναλώνεται στη διαμάχη για το αυτονόητο». Στις τρεις ημερομηνίες περιλαμβάνεται και η 1η Απριλίου. Δυστυχώς δεν πρόκειται για πρωταπριλιάτικο ψέμα.

Δευτέρα 12 Μαρτίου, 2007
Posted by Νίκος Λαγκαδινός

Atelier Théâtral Grec ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

**“Αξύριστα πιγούνια”
Γιάννη Τσίρου**

Ιρίνα: Mackenzie
Σάββας: Τάκης Δασκαλέρος
Κυριάκος: Φραγκίσκος Νικολιάν
Μαρινάκης: Αργύρης Αντωνακόπουλος

**“Ποιός ανακάλυψε την Αμερική”
Χρύσας Σπηλιώτη**

Λίζα: Έλενα Αντωνακόπουλου
Καίτη: Νικολέττα Σακκαλίδου

Σκηνοθεσία: Τάσος Νυχάς
Σκηνικά: Christian Guilmin
Πρωτότυπη Μουσική: Μάνος Νυχάς
Κατασκευή σκηνικών: Thierry Dupont
Φωτισμοί: Christian De Bruycker
Τεχνικός ήχου: Τριαντάφυλλος Σακκαλίδης
Αφίσα και καλλιτεχνική επιμέλεια προγράμματος: Αναίς Νικολιάν

**ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ
ΜΑΣ**

1. **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
2. **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
3. **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
4. **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
5. **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
6. **Τα τέσσερα πόδια του τραπέζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
7. **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και Αίτησης σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
8. **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
9. **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
10. **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
11. **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
12. **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
13. **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
14. **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
15. **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
16. **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
17. **Λόγω φάσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
18. **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
19. **Χρυσοβεργαής και Ηλιοτάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
20. **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
21. **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάρμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες
22. **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
23. **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου

1. Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
2. **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
3. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
4. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
5. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, σε θεατρική μεταγραφή του ομώνυμου μυθιστορήματος της Μυρτώς Κοντοβά και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
6. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αιώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
7. **Ο Γενικός Γραμματέας**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
8. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή από τις "1000 και μια νύχτες" και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
9. **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
10. **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
11. **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
12. **Το Πέναλτι**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
13. **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
14. **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
15. **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
16. **Ο Υπάλληλος**, του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
17. **Desperados**, του Γ. Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
18. **Τα Λουλούδια στην Κυρία - DESTINY**, του Άκη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
19. **Οι Φοιτητές** του Γ. Ξενόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες
20. **Φουσκοθαλασσιές** του Δ. Μπόγρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Οκτώβριος 2013, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Ευχαριστίες

Ευχαριστούμε τον πολυχώρο "Περίπλους" και το "News-ville" για την βοήθεια στην προώθηση της παράστασης καθώς και τον Γιάννη Γαβρά (ομάδα Y-grec) για την ευγενή παραχώρηση - ακόμη μια φορά - μέρους των σκηνικών.